

Estonia valloitti

Sotaisa Attila

Estonia-teatteri
Vierailu
Suomen
Kansallis-
oopperassa
ATTILA

3-näyt. ooppera, säv. Giuseppe Verdi, libr. T. Solera, mus. joht. Eri Klas, ohj. Arne Mikk, lav. ja puv. Eldor Renter, kuoro Uno Järvelä ja Anne Dorbek, rool. Mati Palm, Tiit Kuusik, Solveig Raja, Hendrik Krumm, Mait Robas ja Uno Kreen.

Tämä Estonia-teatterin odotetun vierailun ensimmäinen ilta sai ilmiselviä juhlanäytännön piirteitä. Yleisö lämpeni jo alusta pitäen harvinaisen vastaanottavaisiksi. Olihan iloon toki syytä: pitkän, pitkän remonttitaun jälkeen Bulevardin talossa kuultiin ja nähtiin taas oopperaa. Eikä suinkaan mitään keskiverto-oopperaa, vaan mainion tehokasta ja mukaansatempaavaa musiikkiteatteria.

Attila-ooppera edustaa varsin tyypillisesti sitä suoraviivaista Verdiä, joka hyvin toteutettuna saa halvautuneenkin hermotominnan taas kuntoon ja on omiaan saamaan normaalit rauhaisat ihmiset suorastaan sotaisen innostuksen valtaan. Nuo simpellit, räjähtävät rytmit, pauhaavat ensemblit, taistelumieltä ja voitontahtoa uhkuvat aariat käyvät päälle siekaille-matta, turhia sofistikoimatta.

Musiikki on tässä tosiaan aihetta myöten; onhan oopperassa kysymys juuri sodasta eli historiasta tunnetuista hunnien hyökäysretkistä Roomaan ynnä roomalaisten voitokkaasta vastarinasta.

Vangin tarina:

Vilho Huovisen elämä

Veteraani Tiit Kuusik, joka nähtiin Estonia-teatterin Attila-tuotoksen Aetiuksena, on edelleen loistovedossa.

Teatterina Estonian Attila näyttäytyi ohjaaja Arne Mikkin jäljiltä hiukan vanhanaikaisesti "teatraalisena", silti lujana ja joustavana. Erityisen hyvin on-

nistuivat kohtaukset hunnien leirissä: jo alkujakso kiehtoi barbaalisella loistollaan tässä koh-taa kiitos myös visualisoija Eldor Renterille — ja toiseen näytök-

seen sisältyneet pidot muotoutuivat jopa loistavan tiiviiksi ja saumattomiksi.

Itse Attilana, "Jumalan ruoskana" nähtiin kaikesta päättäen verraten nuori basso Mati Palm, joka tekikin julmine villipedonolemukseineen ja hämmästyttävän notkeine liikkeineen mahtavan vaikutuksen. Hänen äänensä on erittäin arvokas ja sen käyttelykin melko taidokasta, vaikkakin joskus hiukan keinotekoista.

Attilan vastapelurina eli roomalaispäällikkö Aetiuksena oli veteraani Tiit Kuusik, vuorevarma niin ääneltään kuin olemukseltaan. Miten onkaan tämä barytoni säilynyt niin ihmeen tuoreena ja valokkaana; toisen näytöksen alkuaaria kohosi upeasti illan laululliseksi huippukohdaksi.

Solveig Raja, joka nähtiin kostotar Odabellana, omaa kauniin sopraanon ja varman, vaikkakin vähän jäykän laulutekniikan, mistä johtui, että äänen väri jäi jossain määrin kalseaksi. Näyttelijänä hän ylsi korkealle; vähäisen liioittelun saattoi tässä katsoa asiaan kuuluvaksi.

Tenori Hendrik Krumm on meillä hyvässä muistissa Merikannon Juhan mainiona Shemeikana taannoin; nyt hän esiintyi aivan asianmukaisesti yksiviivaisen uljaana sankarisotilas Forrestona; hyvällä tahdolla voi myös loistavan äänen hienoisen forseerauksen lukea roolikuva täydentäväksi.

Uno Kreen hallitsi tilanteen tulen mahdikkaana lavaa vanhana Leona; Mait Robas (Uldino) omaa kauniin tenoriaänen, joka vain kaipaa koulutusta.

Kapellimestari Eri Klas ohjaili musiikillista kokonaistapahtumaa suvereenisti, hallitsijan ottein; rytmi eli väkevästi, jouset lauloivat vetoavasti. Myös kuoro menestyi: skaalaa riitti täydestä jännitteestä täsmällisiin kuis-kauksiin.

Jukka Määttänen

